

били да живѣятъ върху нея. Сухоземнитѣ животни обаче сж загубили по тоя начинъ външната си връзка съ морската вода, която е тъй необходима, за да разнася веществата изъ тѣлото имъ. Обаче тѣ продължаватъ да я носятъ затворена въ себе си като вътрешна солена течность — кръвь, която плакне цѣлото имъ тѣло. Затова може да се каже, че сухоземнитѣ животни сж все пакъ водни същества. Същото е и съ човѣка, който има известни прилики по устройство на тѣлото си съ животнитѣ.

Ето защо, земнитѣ животни иматъ постоянна нужда отъ соль, за да поддържатъ тая солена течность въ себе си, която е необходима, за да пренася хранитѣ и всички полезни вещества въ тѣлото.

Различни сж пктищата, по които сухоземнитѣ животни получаватъ соль за своята вътрешна течность. Тревопаснитѣ животни търсятъ солени извори или пъкъ ближатъ оная соль, която въ сухитѣ мѣста, въ степитѣ и пустинитѣ, се явява надъ почвата, изнесена отъ изпарението на подпочвенитѣ води. Често тѣ сж принудени да преминаватъ дълги разстояния, за да се снабдятъ съ драгоценната соль. Тѣ сжщо получаватъ соль отчасти чрезъ храната си.

Месояднитѣ животни пъкъ сж намѣрили по-лесенъ начинъ за снабдяване съ соль. Тѣ причакватъ тревопаснитѣ животни и — „дай солта!“ — изпиватъ солената кръвь отъ тѣхното тѣло. Затова именно кръвожаднитѣ животни, като тигърътъ, пантерата и др., разкъсватъ жертва следъ жертва. Тѣ нѣматъ нужда отъ толкова месо, защото не могатъ да го изядатъ, но пиятъ кръвьта — или все едно пиятъ морската вода отъ нещастнитѣ животни.

Днесъ ние не ценимъ солта, но тя е имала много голѣма цена и значение за старитѣ народи, когато не е бивала добивана въ такова количество. Особено у народитѣ, които се хранятъ предимно съ растителна